

Krag: Ogsaa jeg hilser med Tilfredshed, at det nu atter lykkes — det tyder alt jo paa — at tilvejebringe en Arbejdsløshedslovgivning paa Grundlag af en enig Rigsdag. Dette er i mine Øjen et Vidnesbyrd om den Forhandlingvillie og Forhandlingsevne, som den nuværende Opposition besidder i Modsætning til hele den Negativitet, som udfoldedes af Oppositionen under Behandlingen af Loven af 1927, og som var en Skærpe af den samme Oppositions Optræden, der paa et hængende Haar nær havde hindret Enighedens Opnaaelse i 1921.

Det foreliggende Lovforslag er jo det eneste permanente Led i den Lovgivning, som er den indgaaede Overenskomsts Resultat, og det er naturligt, at denne permanente Lov indgaar i det Kompleks af midlertidige Love, som vi i øvrigt behandler; thi som Følge af, at vi nu tilvejebringer den Sikkerhed, som lovgivningsmæssigt kan skabes for Fortsættelseskassers Oprettelse i Tilknytning til samtlige Arbejdsløsheds-kasser, maatte nødvendigvis den permanente Lov knyttes til de midlertidige Love, som vi nylig vedtog ved anden Behandling.

Jeg skal ikke her komme ind paa nogen indgaaende Omtale af de mange Ændringsforslag, som er stillet til den højtærede Ministers Forslag, der jo er et Led i den store Socialreform. Paa en Række Punkter har den højtærede Minister stillet Forslag om Ændringer af Bestemmelserne i Loven af Juli 1927, og jeg kan kun hilse med Tilfredshed, at Flertallet af denne Lovs Bestemmelser, som altsaa var foreslaaet ændret af den højtærede Minister, er bibeholdt, samtidig med at værdifulde og teknisk rigtige nye Bestemmelser er indført. Men det er jo klart, at et Forslag som dette, der paa en Række Punkter fremtræder som et Kompromis mellem modstaaende Anskuelse, bærer Kompromisets Præg, saa selv om der bag Lovforslaget kommer til at staa en enig Rigsdag, er der dog Bestemmelser, som ethvert Medlem af Rigsdagens Partier maatte ønske ikke fandtes i en permanent Arbejdsløshedslovgivning.

De hidtil gældende Bestemmelser angaaende Arbejdsanvisning gennem de offentlige Arbejdsanvisningskontorer er opretholdt med Undtagelse af § 5, der som bekendt handler om skjulte kollektive Arbejdsvægringer. Her er der nu ved Ændringsforslagene Nr. 7 og Nr. 34 til §§ 5 og 7 tilvejebragt en efter vor Opfattelse væsentlig forbedret Ordning, som gennem det ved Bestemmelsen i Nr. 7, Stk. 4, tilvejebragte Udvalg paa 3 Medlemmer hurtigt sikrer

Afsigelse af foreløbig Kendelse til Afgørelse af, om en Arbejdsvægring er af kollektiv Natur, og dermed ogsaa Afgørelse af, hvorvidt Adgangen til Understøttelsen skal være lukket for andre end dem, der direkte har faaet anvist det paagældende Arbejdssted og har nægtet at gaa i Arbejde, en Afgørelse, som har Gyldighed, indtil den fagretlige Domstol har fældet sin Dom eller den faste Voldgiftsret har talt. Heri ligger der et ikke uvæsentligt Fremskridt, og der gives herved et betydeligt Bidrag til Øgelse af Arbejdsroen i vort Samfund.

Jeg takker den højtærede Minister, fordi han har erklæret sig rede til at modtage Ændringsforslag Nr. 24 til § 18, hvorved Daggængens Maksimumsbeløb ændres efter faldende og stigende Priser paa elementære Livsformødenheder, Fødevarer, Klæder, Vask, Brændsel og Belysning. Ved stærkt faldende Priser vokser jo Understøttelsens Købekraft, og stærkt faldende Priser ledsages af aftagende Bæreevne i Samfundet. Et stærkt Prisfald ledsages tillige, hvis det da bliver af længere Varighed, af Lønfald — *bør* i hvert Fald ledsages af Lønfald —, om end man ser Samfund, hvor det ikke er Tilfældet. Vi lever jo i et saadant, og vi bærer Følgerne deraf, og derigennem skabes mindsket Bæreevne i Henseende til Kontingentbetaling og mindsket Bæreevne overfor den Skattebyrde, som Arbejdsløsheden paalægger Samfundet. Det er derfor klart, at saadanne Bestemmelser bør indføres i en Lovgivning, som tager Sigte paa en fjernere Fremtid derved, at der skabes en aftagende Ydelse med aftagende Kontingent og formindskede offentlige Bidrag, hvis Tider som de nuværende opretholdes og yderligere skærpes.

§ 20, Stk. 1, som i Loven af 1921 og i tidligere Love kortelig udtrykte, at Understøttelse ikke under Strejke og Lockout maatte udbetales til saadanne Arbejdere, som omfattedes af den vedkommende Arbejdsstandsning, har jo givet Anledning til mange Forhandlinger her paa Rigsdagen, og der tilvejebragtes i 1927 en Tilføjelse til den gamle Bestemmelse paa dette Punkt, som vel udtrykte, hvad der maatte være en rimelig Konsekvens af Forbudet mod Understøttelses Udbetaling under Strejke og Lockout, men som paa den anden Side uægtelig voldte ikke helt smaa Vanskeligheder med Hensyn til Administrationen af denne Bestemmelse. Jeg kan derfor kun udtale min Tilfredshed med den kortere Affattelse, som Lovforslaget nu paa dette Punkt har faaet. Det er en bedre Affattelse, og det er efter min Mening fuldt ud dækkende Formaalet,